Pregaria.cat

Entrada

CARTA DE COMIAT

Voldria escriure a tots i a totes, amics i amigues, per explicar-vos el pas decisiu que vaig fer ara fa uns mesos, després dels exercicis de Loiola. Sou tants, que el més pràctic és enviar-vos una mena de circular, amb la seguretat que a tots us porto en el cor, i més ara que us escric des d'un altre continent.
Si recordeu, jo cercava la millor manera d'orientar la meva vida en el seguiment de Jesús. Esperava que en algun moment del recés tingués alguna mena de revelació, un consol immens o quelcom de semblant, i que sentís la crida del Senyor. Però no va arribar. Fins que un dia el que sí vaig tenir va ser una llum senzilla i gens espectacular en la qual vaig entendre: *Mònica, tria tu, que jo acceptaré i voldré el que tu vulguis*.

En els darrers dies, meditant la passió i la glorificació de Jesús, em sentia una mica inquieta. Era jo la que havia de triar. Per una part pensava que aquella llum mental tenia un profund significat d'amor. El Senyor es fiava de mi; però també, sincerament, quina responsabilitat! Hauria estat molt fàcil si hagués rebut una invitació concreta. Però no; ara Ell ho deixava a les meves mans. En el fons em va agradar molt, ja que revela un vertader amor, respectuós i gens impositiu. Per altra banda... Quina podia ser la meva decisió?

La meva decisió ha sigut la més amorosa que he trobat. I també la que em sembla més generosa. La meva persona tota per a Ell i la seva causa. Ja que em va deixar triar, vaig escollir vendre la moto, arreglar els papers i marxar. No em va costar de vendre la moto, ni de desllogar el pis. No em va costar voler donar-li-ho tot. Si Ell jugava fort, doncs jo també. Els que em coneixíeu ja sabeu com sóc: decidida i audaç. He triat. I també, ni que em va costar més, vaig triar de no anar sola, de no ser una protagonista, sinó de treballar en comunitat, en grup... Bé, qüestió d'eficàcia? Sí, i també de conviure amb altres. Sempre m'ha agradat sentir-me en grup, acompanyada, i poder compartir.

Vaig anar a veure la meva amiga Glòria. Em va escoltar durant quasi dues hores. I al final em va dir: *Mònica, la teva vida no és monàstica, la teva vida és missionera activa.*Ostres! Quina llibertat i quin amor! Això és una amiga. En cert sentit era com un comiat.

Escric des d'un país d'Àfrica. Resulta que la comunitat que m'ha acceptat té el postulantat i el noviciat internacional a l'Àfrica. Vaig arribar-hi fa un mes i ja estic aprenent a dansar al ritme quan participem de l'Eucaristia. Som 8. La que ens acompanya és una italiana, una mica més gran que jo, però molt actualitzada.

Us desitjo el millor. Una abraçada a tots i a totes, i fins sempre. Mònica 0.